

Utolértek bűneim!

Időpont: Szentháromság utáni 3. vasárnap, 1955. június 26.

Alapige: I. Mózes 32:21-30.

Előlméne tehát az ajándék; ő pedig azon éjjel a seregnél hála. Felkele pedig ő azon éjszaka és vevé két feleségét, két szolgálóját és tizenegy gyermekét, és általméne a Jabbók révén. Vevé hát azokat és átköltözteté a vízen, azután átköltözteté mindenét valamije vala. Jákób pedig egyedül marada és tusakodik vala ő vele egy férfiú, egész a hajnal feljöveteléig. Aki mikor látá, hogy nem vehet rajta erőt, megilleté csípőjének forgócsontját, és kiméne helyéből Jákób csípőjének forgócsontja a vele való tusakodás közben. És monda: Bocsáss el engem, mert feljött a hajnal. És monda Jákób: Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engemet. És monda néki: Mi a te neved? És ő monda: Jákób. Amaz pedig monda: Nem Jákóbnak mondatik ezután a te neved, hanem Izráelnek; mert küzdöttél Istennel és emberekkel, és győztél. És megkérdé Jákób, és monda: Mondd meg, kérlek, a te nevedet. Az pedig monda: Ugyan miért kérded az én nevemet? És megáldá őt ott. Nevezé azért Jákób annak a helynek nevét Peniélnek: mert látám az Istent színről színre, és megszabadult az én lelkem.

A 40. zsoltár 13. versében így kiált fel a zsoltáríró: "Bajok vettek engem körül, amelyeknek számuk sincsen; utolértek bűneim, amelyeket végig sem nézhetek; számosabbak a fejem hajszálainál, és a szívem is elhagyott engem." Amit ebben a versben költői lírában fejez ki a zsoltáríró, akit utolértek bűnei, ugyanazt a történetíró leírásával mondja el mai szent leckénk Jákóbról, akit a Jabbók révén értek utol bűnei. Óh bárcsak most itt minket is utolérnének a bűneink, s ezt a rettenetes találkozást áldásunkra fordítaná az, akihez Jákóbbal együtt nekünk is így kellene könyörögnünk: "Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engemet."

1. Akit utolérnek bűnei, az rájön arra, hogy a bűn nem évül el.

Húsz éve már annak, hogy Jákób uzsorás módon egy tál lencséért megvette Ézsautól az elsőszülöttségi jogot, meghomályosodott szemű édesapjától csellel megszerezte az elsőszülöttségi áldást, s mindezzel kihívta maga ellen Ézsau bosszúját. Húsz év nagy idő egy ember életében. Ez alatt a húsz év alatt is sok minden megváltozott. Jákób nem léphetett az elsőszülöttségi jog birtokába. Ézsau haragja elől kénytelen volt idegen országba menekülni. Távolléte alatt valószínűleg meghalt a bűnös csel értelmi szerzője, Rebeka, az édesanya. Elaggott öregember, az étellel betelt 180 éves aggastyán lett az édesapa, Izsák /I. Móz. 35:29./, aki már húsz évvel ezelőtt sem sokat számított. Ézsau maga sem lépett az elűzött

Jákób örökébe. Elhagyva a szülői házat Szeir földére, Edom mezőségébe költözött /I. Móz. 32:3./, ott portyázó sereget gyűjtött maga köré s a vidék lakóinak réme lett. Ilyen körülmények között Jákób emberileg joggal gondolhatott arra, hogy régi bűne elévült már. Megszenvedett a bűnéért és Ézsau haragja is bizonynal elpárolgott már. Ő maga sem gondolt már többé rá. Fátyolt vetett reá. Ha nem így lett volna, bizonynal nem mert volna hazaindulni. A határon azonban egyszerre megelevenedik előtte a rég-múlt. Utoléri a bűnei, s valami rettentő félelem vesz erőt rajta. Nem csupán belső lelki folyamat ez nála. Külső események is hozzájárulnak ahhoz, hogy megszólal a lelkiismerete. A határon szembejönnek vele Isten angyalai. /I. Móz. 32:1./ Két hatalmas sereg angyal. Nem előtte járnak s utat mutatnak néki, hanem szembejönnek vele, mintha csak útját akarnák állani. Ezután hamarosan visszajönnek az Ézsauhoz küldött követek is azzal a rémhírrrel, hogy Ézsau a hír vétele után azonnal megindult négyszáz főnyi sereggel Jákób ellen. /I. Móz. 32:6./ Ekkor döbben rá ijedten arra, hogy az el nem rendezett bűn nem évül el.

Minden ember életében bekövetkezik a régi bűnökkel való eme félelmetes találkozás. Az egyiknél talán egy evangelizációt használ fel Isten Szentleke arra, hogy a megholtak hitt cselekedetek életre keljenek benne s elkezdjék vádolni őt. A másiknál a halálos ágyon következik be mindez. A halál csontos kezében ott van a vádlevél, benne a bűnök hosszú listája, s irgalmatlanul olvassa, ránk olvassa. A fejünk szeretnénk a párnába fúrni, a fülünk bedugni, hogy ne halljunk, de a lelkiismeretünk igent mond minden vádra. Lehet, hogy ezeket a bűnöket kézlegyintéssel lekicsinyli más, lehet, hogy a felebarát is túltette már magát rajta, akinek annak idején kárt okoztam, vagy akit megbántottam, de nekem, akit utolértek ezek a bűnök, akit megtámadtak, rettenetes ez az emlékezés. Ne gondolja senki, aki ezen még nem ment keresztül, hogy elkerülheti! Ha másutt nem, Isten trónjánál mindenkit utolérnek el nem rendezett bűnei. Legfeljebb addig futhatok versenyt a vádoló bűneimmel. Ott utolérnek és letepernek. Boldog, akit e földi életben érnek utol, mert itt még el lehet rendezni a bűnt, de odaát már csak ítéletet lehet borzalommal meghallgatni. Ne menekülj hát, ha Isten lelke úgy intézi dolgaidat, hogy most érzened utol a bűneid!

2. Akit utolérnek bűnei, az rájön arra, hogy a bűnt el kell rendezni.

Magától nem rendeződik el. Az idővel nem évül el. Nekem magamnak kell elrendeznem. Jákób ezt világosan látja. Látja, hogy a leszámolás elkerülhetetlen, ezért nem fordul vissza. Nem futamodik meg. Hiába is futamodnék, a bűn gyorsabb futó, mint a bűnös. Utolér.

Nemcsak hogy nem futamodik meg, hanem úgy dönt, hogy elébe megy a félelmetes találkozásnak. Átlép Ézsau területére. Átviszi családját és minden vagyonát a Jabbók révén. /22-23. v./ Egyszer úgyis rendezni kell ezt az ügyet. Jobb későn, mint soha. Agyonhallgatni nem lehet már. Ebben Jákób követendő példa. Hajlandó vagy te is követni őt ebben?

Jó, hogy rendezni akarja, de nem jó az, ahogy hozzáfog. Azt gondolja, hogy ember ellen vétkezett, emberrel kell tehát elsősorban elintéznie. Ézsaut bántotta meg, Ézsaut kell tehát kiengesztelnie. Jákób, a jellegzetesen vagyon-éhes ember, nagy áldozattól sem riad vissza, csakhogy elrendezhesse bűnét. Ajándékot küld Ézsauinak, 580 állatot, egy hatalmas nyáját. /I. Móz. 32:13-15./ Azt hiszi, hogy ez a hatalmas ajándék még a keményszívű Ézsaut is meg fogja hatni és szent lesz a béke. De azért nem nagyon biztos a dolgában. Nem jön a szemére álom. Visszamegy a Jabbók révén, hogy magában legyen gondolataival, terveivel, lelkiismeretével, s akire nem gondolt, Istennel. /24. v./ Itt lesz előtte nyilvánvaló, hogy a bűnt mindenekelőtt Istennel kell elintézni. Így látta ezt Dávid is, mikor Nátán próféta feddő szavában utolérte a házasságtörés bűne s így kiáltott fel imádságában: "Egyedül teellened vétkeztem, és cselekedtem azt, ami gonosz a te szemeid előtt." /Zsolt. 51:6./

Ebben az éjszakai magányban egy csodálatos esemény történik Jákóbbal. Rátámad valaki. Titokzatos, erős férfiú. Arcát nem látja, nevét nem sikerül megtudnia, csak később döbben rá, hogy Isten maga volt az, aki rátámadt. /30. v./ Hogy valóságos fizikai birkózás volt-e ez, vagy csak álom, vagy a lelkiismeret tusája, avagy az imádság harca, az nem lényeges kérdés. A lényeges az, hogy Jákób számára Istennel való valóságos küzdelem volt, melynek kézzelfogható nyomát is hordta egy életen át: csípőjének forgócsontja kimarjult a harc hevében s egész életére sánta maradt.

Mit akar Isten ebben a harcban elérni? Összetörni Jákóbot, aki az életben mindig oly erősnek, ügyesnek, leleményesnek, ravasznak bizonyult. Bűnlátásra és bűnvallásra akarja rábírní. Nem megy könnyen. Jákób jól látja a veszedelmet, mely Ézsau felől fenyegeti, de nem látja a bűnét. Ki tudja, milyen ügyesen tudja védeni bűnét Isten, emberek és önmaga előtt is! Még Isten ígéretével is tud takaródní. /I. Móz. 25:23./ Kora hajnalig tart a harc, míg végül beismeri, hogy a neve Jákób, azaz csaló, cselvető. Milyen nehéz Istennek minket is legyőzní és meggyőzní arról, hogy az én nevem előtte csak ez: Bűnös ember!

Rendezni kell a bűnt s ennek útja a bűnvallás és a bűnbánat Isten felé, meg emberek felé is. Előbb Isten felé, de azután emberek felé is. Épp úgy, mint Zákeus cselekedte. Ne felejtse el, hogy ezt nem lehet sokáig halogatni! Jákób sem tudta már minden emberrel

rendezni. Édesanyjának nem mondhatta már el, hogy miképp látja most a 20 év előtti eseményeket. Hamar kell rendeznünk a dolgokat, amíg egy úton járunk atyánkfiával!

3. Akit utolérnek bűnei, az rájön arra, hogy a bűnt csak a bűnbocsánat rendezheti el teljesen.

Jákób az éji kemény tusában csodálatos változást észlel küzdőfelében. Előbb ellensége az Isten. Keményen küzd vele, de ő is keményen áll ellen. Végül is az ellenfele nyomorékká teszi. Az így harcképtelenné vált Jákób most más fegyvert vesz elő. Hóseás 12:3-5. így ír erről: "sírt és könyörgött néki". A megsántult ember első tehetetlenségében belekapaszkodik ellenfelébe, s most egyszerre érzi, hogy a másik nem eltaszítani, földre tiporni akarja, hanem emeli. Kit le nem győzhetett az erő, legyőzi a könny és a könyörgés. Rájön, hogy Isten erős ellensége az erős embernek, de szánakozó barátja a tehetetlen sírónak. Belékapaszkodik. Nem akarja elereszteni. Most már nem azt akarja kivívni, hogy Ézsautól szabadítsa meg s családját, meg vagyonát őrizze meg, hanem csak áldást akar. Nem írja elő, hogy mi legyen ez az áldás, csak azt kéri, hogy áldás legyen számára, ami történik. Az áldást meg is kapja a bűnbocsánatban. Bűnvallásra jön a feloldozás: "Nem Jákóbnak mondatik ezután a te neved, hanem Izraelnek, mert küzdöttél Istennel és emberekkel és győztél." /28. v./ A kegyelem elrendezte bűnét Istennel.

Az Istennel elrendezett bűn emberrel is elrendeződik. Isten elvégzi Ézsau szívében azt, amit semmi ravasz ajándék nem tudott volna elvégezni: a megbékélést. A találkozáskor Ézsau Jákób elé fut, megöleli s megcsókolja őt. /I. Móz. 33:4./ A bűn megbocsáttatott. El van intézve. El van rendezve.

Luther azt mondja, hogy a Jákóbbal harcoló titokzatos idegen Krisztus lehetett, az emberi testet öltött Isten, a nagy békéltető, a bűnök egyetlen elrendezője. Utolérték a bűneid? Menekülj Hozzá! Előbb talán ellenségednek fog látszani, de utóbb bűnvallásodra és bűnbánatodra áldással felel. Megbocsát és megbocsáttat néked. Óh, milyen sötétség oszlik el akkor rólad, milyen békesség támad a szívedben! Olyan, mint amilyen a megsántult testű, de ép hitű Jákóbban támadt, mikor azután az emlékezetes éjszaka után megvirradt a hajnal. Ámen.